warjo sanud, wotsid nemmad puhkada. Agga nüüd tousis riid nende seas, kelle ommaks se hobbone piddi jäma. Üks ütles: „minna tahhan sedda ennesele pid„dada.“ Teine hüdis: „mis sinnul „temmaga teggemist? eks minnul olle ka „ossa temmast?“ — „Pea suud,“ wastas teine ja löi kääd russikusse, „weel „tänna kui agga kaupa saan, müüm ma „tedda ärra.“ — „Ei koggoni“, ütles teine, „eks se olle minno?“ — ja jonega hakkasid mehhed teine teise karwo kiñni, kiskusid ja peksid teine teist urmseks ja werriseks. — Üks kolmas warras, kes kaugelt metsa warjus sedda riido selgeste olli kuulnud ja näinud, tulli nüüd tassa hiljokeste, ja wöttis äkkiste sedda warrastud hoost, astus selga, ja söitis kui tuul temmaga ärra. Nenda ollid mol-



mo llemadwargad, kes riido läksid, nüüd temmast ilma, ja hobbone kolmandama käes. — Se, kelle omma se hobbone olli, hakkas kohhe omma takkaotsima, ja öñneks leidis ta tedda pari päwa pärrast selle warga jures, kes tedda teiste kaest olli ärrawötnud. Et ta kül essiteks ennast wabbandas ja ütles, tedda ostnud ollewad, siiski tal ei olnud ühhesuggust köñnet. Tedda widi kohtusse, ja seäl ta tunnistas keik ülles. Need teised kaks warga said ka kiñniwöetud, iggaüks sai sedda möda omma nuhtlust, kui ta tö wäärt olli.

Kui kaks kurja ja öäla innimest teine teisega söbbrust tewad, siis ei olle sest söbbrussest ellades suurt luggu piddada. Söbbrus innimeste wahhel on üks kallis ja maggus assi, ja kes ühhe ustawa sö-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1798, lk. 28